

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Пролог до «Хронік Буресвітла»

Калак обігнув гірський хребет і застиг на місці, ледве не перечепившись об тушу конаючого громоскельця. Здоровенна кам'яна тварюка завалилася на бік, оголивши розпанахану грудину, з якої стирчало щось схоже на ребра. За формою чудовисько скидалося на скелет із неприродно довгими кінцівками, що росли з гранітних плечей. На клиноподібній морді двома темно-червоними цятками світилися очі, немов у глибині каменя палало полум'я. Тепер вони скляніли.

І хоч скільки століть минуло, а побачивши громоскельця зблизька, Калак мимохіть здригнувся. Кожне ручисько почвари було завдовжки зі зріст середньої людини. Колись йому вже траплялося гинути від таких лабетів, і це було ще те задоволення.

Але хто й коли помирав присмною смертю?

Він обійшов страховиська, ретельно маневруючи полем бою. Рівнина була всіяна камінням неправильної форми й уламками скель, довкола височіли останці, землю вкривали трупи. Рослинності майже не спостерігалось.

Хребти й кургани рясніли шрамами. Від деяких лишилися тільки роздроблені, немовби висаджені в повітря, уламки — там билися Приборкувачі сплесків. Зрідка він проминав розтріскані, химерної форми вирви: це громоскельці виламувалися з гірської породи, щоб одразу ж кинутися в бій.

Чимало мертвих тіл були людськими, чимало — ні. Їхня кров перемішалася: червона, жовтогаряча, фіолетова. Хоча жодне із тіл довкола Калака не ворушилося, у повітрі висіло марево невиразних звуків: десь стогнали від болю, десь волали від горя. Але несхоже було, щоби хтось святкував перемогу. Над рідкими клаптями чагарників і купами тліючих трупів клубочився дим. Де-не-де курилися навіть скелі. Хто-хто, а Мертвечинці своє діло знали.

«Але ж я вцілів, — подумалося Калакові, коли він, притискаючи руку до грудей, поспішав до місця збору. — Цього разу я вцілів».

У цьому й крилася небезпека. Якщо він гинув, його відправляли назад — без шансів. Коли ж випадало пережити Руйнацію, він мав повертатися туди добровільно. До місця, сама лише згадка про яке жажала його. Туди, де біль і вогонь. А якби він вирішив... не вертатися, тоді що?

Небезпечні думки, навіть зрадницькі думки. Він прискорив кроки.

Місце збору було призначене в затінку високого останця — справжнього шпильця, що, здавалося, сягав неба. Як і зазвичай, він і дев'ятеро інших завважили перед битвою, що всі віцілілі зберуться там. Як не дивно, але чекав на нього лиш один — Джезріен. Невже восьмеро інших загинули? Що ж, і таке могло трапитись. Адже цього разу битва була просто шалена, одна з найлютіших. Раз од разу ворог виявляв усе більшу стійкість.

Але ні. Наблизившись до підніжжя останця, Калак стривожено насупився: увігнані вістрями в кам'янистий ґрунт, там пишалися сім мечів. Кожний із них був справжнім витвором мистецтва: обтічної форми, прикрашений гліфами та візерунками. Він упізнав кожен із семи. Якби їхні володільники загинули, то й Клинки одразу зникли б.

Клинки були грізною зброєю — навіть потужнішою, ніж Сколкозбройці. А ці сім — і поготів унікальні. Безцінні. Ззовні утворюваного мечами кола стояв Джезріен і дивився на схід.

— Джезріене?

Вбрана в біле й блакитне постать обернулася в його бік. Попри перебуті століття Джезріен здавався молодим — років тридцяти, не більше. Його чорна борідка була охайно підстрижена, хоча колись ошатний одяг подекуди обгорів і вкрився плямами крові. Склавши руки за спиною, він глянув на Калака.

— У чому річ, Джезріене? — запитав Калак. — Де всі?

— Пішли.

Голос у Джезріена був тихий, грудний, королівський. І хоча століття спливли відтоді, як його голову востаннє вінчала корона, манера триматися з монаршою гідністю зосталася при ньому. Здавалося, він завжди знає, як учинити.

— Сталося диво: цього разу загинув лише один із нас.

— Таланель, — здогадався Калак: лише його Клинка не вистачало.

— Так. Він наклав головою, утримуючи прохід біля північного каналу.

Калак кивнув. Таким уже був Талн: він здебільшого обирав, здавалось би, безнадійні ділянки битви й часто здобував перемогу. Але й гинув не менш часто. Зараз він, напевно, саме повернувся до того місця, де вони перебували в перервах між Руйнаціями. До місця кошмарів.

Калак відчув, що тремтить. Відколи це він став таким слабкодушним? «Джезріене, цього разу я не можу повернутися, — прошепотів Калак, підходячи ближче й хапаючи того за руку. — Розумієш? Не можу».

При цих словах Калак відчув, як щось обірвалось у нього всередині. Скільки ж це тривало? Століття, а може, і тисячоліття тортур: адже там неувявно важко стежити за часом. Ці вогнища, ці гаки, які знову й знову терзали його плоть — кожнісінького дня. Спочатку пропалювали шкіру на руці, далі витоплювали лій

і добиралися до кісток. Він і зараз відчував той сморід. О, Всемогутній, він і зараз його відчував!

— Залиш свій меч, — наказав Джекзріен.

— Що?

— Мене обрали, щоб зачекати на тебе: ніхто не знав, уцілів ти чи ні, — пояснив той, киваючи в сторону кола з мечів. — Ми тут... ухвалили... дещо. Час порушити Присягу.

Жах пройняв Калака гострим болем.

— А що це дасть?

— Ішар гадає, що доки хоч один із нас зв'язаний Присягою, цього може вистачити. У нас є шанс покласти край Руйнаціям.

Калак зазирнув у вічі безсмертного короля. Зліва над клаптем рослинності клубочився чорний дим. Ззаду доносилися стогони агонізуючих. Там, у Джекзрієнових очах, Калак угледів страждання й горе. Цілком можливо, що і страх. Це були очі людини, яка зависла над прірвою, вхопившись за билінку.

«Святі небеса, — промайнуло в думках Калака. — Виходить, і ти зневірився?»... Ця доля спіткала їх усіх.

Калак повернувся й відійшов убік, де з невисокого хребта відкривався вид на чималу частину поля бою. Воно було просто всіяне трупами, поміж яких сновигали живі. Воїни, вдягнуті ледь не в мішковину, котрі тримали в руках списи з бронзовими наконечниками. На їхньому тлі вирізнялися інші — у сяючих панцирних обладунках. Ось пройшла ще одна групка: четвірка бійців у порваних кожухах з погано вичинених шкір, які супроводжували могутнього велетня в чудовому срібно-му панцирі надзвичайно вигадливої роботи. Який контраст!

До нього підійшов Джекзріен.

— Вони мають нас за богів, — прошепотів Калак. — Вони розраховують на нас, Джекзрієне: адже, крім нас, у них нікого немає...

— У них є Променисті. Цього досить.

Калак похитав головою.

— Але ж ворог! Це не спинить його. Він зуміє завдати удару. Ти й сам це знаєш.

— Можливо, — король Вісників не захотів удаватися в подальші пояснення.

— А як же Талн? — запитав Калак, укотре згадавши: вогонь, смалена плоть, біль — знову, і знову, і знову...

— Нехай краще страждає один, аніж десятеро, — прошепотів Джекзріен. Він виглядав на диво спокійним, навіть холодним: немов чорна тінь, яку в сонячний, спекотний день відкидає позад себе чесна й благородна людина.

Джекзріен знову підійшов до утвореного мечами кола. І раптом тоді, матеріалізувавшись із імлі, у його руках зблиснув власний меч, усе ще вогкий від конденсату.

— Усе вже вирішено, Калаку. Тепер кожен сам по собі й нехай не намагається розшукати інших. Клинки ми залишимо тут. Термін нашої Присяги закінчується просто зараз.

При цих словах він підняв свій меч і ввігнав його в кам'янистий ґрунт поряд з іншими сімома. На якусь мить Джекзріен завагався, поглядаючи на нього, але потім кивнув головою і відвернувся, неначе засоромився.

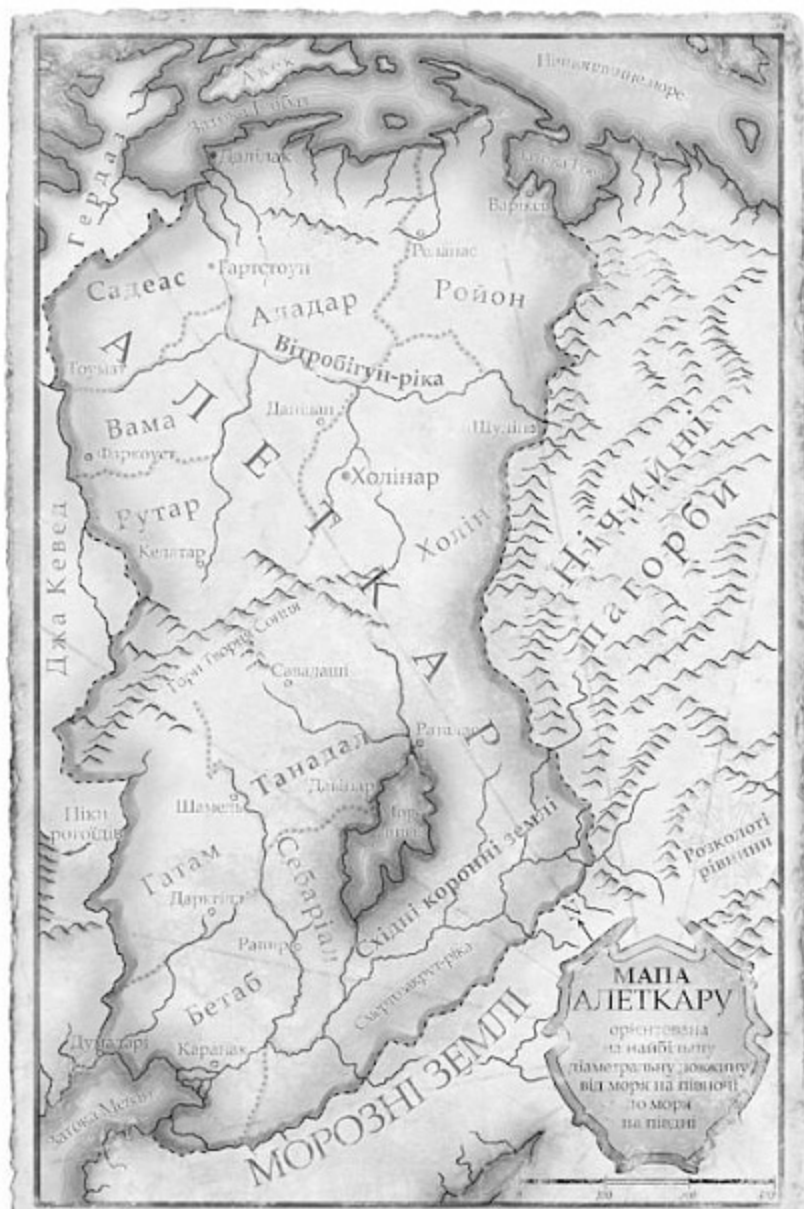
— Ми з доброї волі взяли на плечі цей тягар. Що ж, ми можемо й вибавитися від нього, якщо забажаємо.

— А що ми скажемо людям, Джекзріене? — запитав Калак. — Яким вони пам'ятатимуть цей день?

— Усе дуже просто: скажемо, що зрештою вони перемогли, — відказав Джекзріен, ідучи геть. — Гадаю, вони повірять. Хтозна: адже це може виявитись і правдою.

Якийсь час Калак проводжав поглядом Джекзріена, котрий ішов випаленою рівниною. Врешті він прикликав власний Клинок і всадив його в камінь поряд з іншими вісьмома. Потому повернувся й пішов у напрямку, протилежному до обраного Джекзріеном.

Та все ж він не міг не озиратися на кільце мечів і дещицю вільного місця. Там мав би стриміти десятий Клинок — зброя того, кого вони втратили. Навіть гірше: покинули. «Прости нам», — подумав Калак і попрямував геть.

Мапа Алеткару й околиць, намалювана землемірами Його Королівської Величності Гайларом Холіном близько 1167 року.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>